

Спершу було скло. Його розпечена маса спокушала потужністю вітальної пластики і несподіваними сюрпризами фактур. Але експерименти з гутним склом – справа дуже не дешева і обтяжливо залежна від технології процесу. Тому випускник кафедри художнього скла Львівської академії мистецтв Сергій Савченко вибрав живопис. «Живопис – це дуже просто, це лишень тільки правильний колір на правильне місце», - вважав Кончаловський. Тож уже одинадцятий рік Сергій Савченко вправляється у влучності.

Простудіювавши кращий колористичний досвід львівської школи малярства другої половини ХХ століття (Роман Сельський, Володимир Патик, Михайло Демцю, Борис Буряк, Сергій Гай) Сергій Савченко енергійно рушив далі у пошуках нових, більш дієвих, більш екстремальних засобів виразності мови живопису. На першому етапі його цікавило «витиснути» максимум ефекту світіння із «співпраці» кольорів. Власне об'єкт живопису при такій постановці питання відсувається на другий план, художник використовує реальність, як трамплін, щоби перевести наявний предметний ряд у формат чистого кольору. Тож вибір теми для Савченка – переважно спонтанний, з того, що «під рукою»: натюрморт, жіноче тіло, часом – пейзаж. Але захоплення суто формальними спецефектами має ту ваду, що, досягнувши омріяної вершини віртуозності, опиняєшся перед вибором: заспокоїтись на лаврах успіху, або спускатись донизу і починати шукати нову мету. Пластична інтуїція убезпечила художника від спокуси експлуатації набутого декоративно-екзотичного, «салонного» іміджу. Савченко спустився.

Знайдення колористичного еквіваленту для руху стала наступною планкою художника. Щоби не зірватися з тонкої лави між реалізмом і абстракцією, Сергій Савченко проявляє чудеса фактурного еквілібру. Йому вдалося знайти свою абетку відтворення дії через систему графічних натяків. Вібруючий уривчастий контур, прошкрябаний у пастозному фарбовому шарі, наближується у Савченка до абстрактного символу, залишаючись водночас пам'ятним знаком форми, яка його породила. В такий спосіб художник «розвертає» уяву глядача в глиб його власного оптичного досвіду. Він свідомо відмовляється від будь якої конкретики плями чи контуру, надаючи своїм оптичним ілюзіям присмаку безконечного топографічного тривання у часі і просторі.

Стратегічна мета останніх живописних серій Сергія Савченка - втілити у кольорі реальність почуття. Він намагається буквально «просочити» нас кольором, сумістити бодай на кілька миттєвостей глядача з енергією, яку генерують його полотна. «Бачити – означає відчувати очима», - декларував один з батьків напрямку «живопису світла» Джеф Верхейєн. Сергій Савченко весь час шукає нових шляхів удосконалення нюансів своїх відчуттів бачення світу і засобів зробити свій досвід доступним для нас. Він весь час в дорозі....

Історик мистецтва Наталія Космолінська